

μέχρι τοῦδε γνωστὰ στοιχεῖα αὐτῆς εἶναι ἀνεπαρκῆ, συγκεχυμένα, καὶ οὐ σπάντως ἀντιφατικά.

Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Κυρίου· ἰδοὺ δὲ ἤδη ὅτι οἱ οὐρανοὶ, ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς βίβλου τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων ἀποσπασθεῖσαι αὐταὶ σελίδες, διηγούμενται καὶ τὴν δόξαν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων τῆς γῆς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΚΡΗΝΗ

—o—

Ἐλ καιροὶ χαρμοῦν καὶ ἐρώτων,
Πόσον φεύγετε, πόσον λαθραίως!
Κ' εἰς τοῦ τοῦ τὰς διφθέρας βαθέως
Διαγράφετε ἔχρη θολά...

Σὰς ἱστῶ, σὰς καλῶ μετὰ πόρου.
Δραπετίδαι καιροὶ ποῦ πετάτε;
Ποῖον τώρα, φεῖ! ποῖον πλανᾶτε;
Ἢ μορφή σας ποῦ τώρα γελᾷ;

Σὰς ἐχάρην ἐν μόνον ἐσπείρας·
Τοῦ Μαῦτον ἀρχαὶ ἦσαν τότε,
Χλόαι γέαι, τριπταί, δροσοπόται
Ἐπεχόμοσιν λειμῶνας, ἀγροῦς.
Παρ' αἰτὴν τὴν δροσοέσαν κρήνην,
Ὅπου πέριξ ἀνθῶνες, δειδρυῖα,
Πτηνὰ ὅπου μελλοῦν μυρία,
Μ' ὀφθαλμοὺς ἐκαθήμην ὑγροῦς.

Καὶ ἐγγὺς μου (ἀνάμνησις, πλάνη!)
Μία χάρις, ἐν ἀνθος, ἐν ἔσθρ,
Ψυχὴ μία ψυχῶν Ἡλυσιῶν,
Μία ἴρις, ἐν ἄστρῳ λαμπρόν...

Ἐστυφώρει ὠδὴ ἀηδόνος
Μὲ τὸν ἦχον αὐτὸν τῶν ὑδάτων,
Καὶ ἐντὶς τῶν χλωρῶν φυλλωμάτων
Ἐψιθύριζε πτερυγία αὐρῶν...

Ὡ καλλιχρῶνος κρήνη, ἐκείρας
Τὰς χρυσᾶς μου στιγμὰς ἐνθυμεῖσαι;
Ἢ ἰδίᾳ σὺ ἐκτοτε εἶσαι,
Ἐγὼ, βλέπεις, ὡς φύλλον ξηρόν.

Μὲ τὸν εὐριθμον ἦχον σου τότε
Πρὸς ἡμᾶς τὸν Μορφία ὠδήγεις,
Κ' εἰς τὴν δίψαν ἡμῶν ἐχορήγεις
Τὸ γλυκὺ τ' ἀργυρὸν σου νερόν.

Ἐνθυμεῖσαι; Μὲ βίβρα γελᾷ
Ἢ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου ἐλάλει
« Ὡς ἡ φύσις αὐτὴ τώρα θάλλει,
Οὕτω, φῶς μου, δὲν θάλλω κ' ἐγώ;
» Ἀλλὰ φεῖ! αὐτὴ θάλλει κατ' ἔτος·
Καθὼς τώρα κατ' ἔτος προβαίνει,
Καὶ τὰ πάντα ὡς τώρα εὐφραίνει,
Κ' ἔχει γάλλον ἀεὶ τὸ αὐτό.

» Ἀλλ' ἐγὼ (Ὁ θνητὸς πόσον τάλας!)
Μὴ καὶ δεύτερον ἔαρ θά ἴδω;
» Ἀλλο ἔαρ, εἰπέ, θά καθῆσω
Ὅπως τώρα ἐγγὺς σου γαῖδρά;
» Εἰς τὴν νύκτα παράμεινε, λέγω.
Πλὴν ἡ νύξ γὰρ ἐγέρῃ πηγαίῃ
Τὴν αὐγὴν, κ' ἡ αὐγὴ καταβαίνει,
Καθὼς πάντοτε δόλη χαρά.

» Φεύγει, σβύνει ὡς ὅταν ὁ βίος,
Κ' ἔχρη μόνον λεπτὰ καταλείπει,
Κ' εἰς τὰ ἔχρη αὐτὰ ἐπ' ἡ λύπη,
Καὶ ἡ μνήμ' εἰς αὐτὰ κατοικεῖ.
Ὅπως τότε ἐκείνη ἐλάλει.
Ὡ! τίς κύνος τὸν κόσμον ἀγέγων,
Καὶ τὸ ὑδατοῦ ὕδωρ τοῦ πίνων,
Λύει μέλος τοσοῦτον γλυκὺ;

Ἀρτικέλαδο; ἦχος βαρβίτου,
Καὶ βελάσματα ἀμα πριβάτων
Ἐρχομένων ἐκ χώρων δυοῦντων
Μᾶς διέκοπται τότε συγῆ.
Πλὴν πρὸς τί εἰς τὴν μνήμην γὰρ φέρω
Παρελθούσας χαρὰς καὶ μαγίας;
» Ἀς τὰς κρήνη τῆς λήθης μαρτύρας,
» Ἀς τὰς κρήναις νέφη πυκνά.

Καὶ οὐ, κρήνη, ποτὲ μὲν ἀρήσας,
Πόδα ἔσθρ ἐδῶ γὰρ πατήσῃ
Ὅπου εἶχεν ἐκείνη καθῆσαι,
Εἶναι τέμενος, λέγε, θεᾶς.
Μόνη σὺ, ὦ μελλέγγυς κρήνη,
Ἐσὼ μάρτυς ἀγάπης χρυσίας,
Καὶ τὰς τότε στιγμὰς μου γλυκείας,
Εἰς τὰς πέριξ σου κρήναις σιᾶς.

» Ἀν ἐκείνη ποτὲ παροδῇ τις
Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ προσεγγίσῃ,
Καὶ τ' ὠραῖόν σου ὕδωρ ἱστήσῃ,
Ταῦτα μίσην εἰς τὰ ὦτα αἰτῆς.
» Ψυχὴ εἶναι τοῦ κόσμου ὁ Ἔρως.
» Ἢ ζωὴ ἡμῶν εἶναι βραχεῖα·
» Λοιπὸν Ἔρως, χαρὰ κ' εὐθυμία,
» Ἐστὼ μόνη ἡμῶν ἡ γροῦτις.»

Η. Γ. Μ.

—o—